సింగిల్ పేజీ కథలు

కనిపిస్తే కన్నీళ్లతో...

"అమ్మా అని అరచినా ఆలకించవేమమ్మా
ఆవేదన తీరు రోజు ఈ జన్మకు లేదా"

పాట వింటున్న మధు మనసు బాధతో విలవిలలాడింది. 'పాండురంగ మహత్యం' సినిమాను ఎన్టీఆర్ అభిమానిగా ఐదుసార్లు చూశాడు చిన్నప్పుడు. కానీ పెళ్ళయ్యాక మాత్రం ఆ సినిమా కథ పూర్తిగా మరచిపోయి ప్రవర్తించాడు. అతని తల్లి మనసును మొదటిసారిగా బాధపెట్టిన సంఘటన గుర్తుకొచ్చింది అతనికి.

"అమ్మా రేపటి నుంచి శ్యామల వంట చేస్తుంది. నీవు హాయిగా రెస్ట్ తీసుకో."

"అదేమిట్రా అలా అంటావు. నాకప్పుడే రెస్టేంటి? శ్యామల పాపం ఉద్యోగం చేస్తూంది. వెళ్ళేటప్పుడు హడావిడి. వచ్చేసరికి అలసట. నేను రోజంతా ఖాళీగానే ఉంటాను కదా. వంట చేయడానికి ఎంత కష్టపడాలి" సుభద్ర అంది.

"అది కాదమ్మా. శ్యామలకు నీ వంటలు నచ్చటం లేదు. అందుకే తను ఏమీ తినలేకపోతూంది. దయచేసి యీ ఒక్క విషయంలో నా మాట విను"

దెబ్బతిన్నట్టు చూసింది సుభద్ర. కళ్ళనీళ్ళతో తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆ తర్వాత ఆమె ఆ యింట్లో వంట చేయలేదు.

★ ★ ★

"ఓ తల్లీ నిను నలుగురిలో నగుబాటు చేసితి
తలచకమ్మ తనయుని తప్పులు మన్నించవమ్మా"

తమ్ముడి కూతురి పెళ్ళికని భర్తతో ఊరికి వెళ్ళిన సుభద్ర నాలుగు రోజుల తర్వాత యింట్లో అడుగుపెట్టింది. కొడుకూ, కోడలూ యిల్లంతా పూర్తిగా మార్చేశారు. సోఫాలు, కుర్చీలు యింకా ఎన్నో కొత్తవస్తువులు కొన్నారు. కోడలి తల్లిదండ్రులు ఊర్నించి వచ్చి ఉన్నారు. వాళ్ళిద్దర్నీ పలుకరించారు సుభద్ర, సుబ్రమణ్యంలు. తమ బెడ్‌రూమ్‌ని డ్రాయింగ్ రూముగా కొడుకు మార్చేయడం గమనించారు వాళ్ళు.

"అమ్మా, ఎలా ఉంది యిల్లు యిప్పుడు" మధు అడిగాడు.

"చాలా బాగుందిరా. కాని మధూ మా బెడ్‌రూమ్ అలా.."

"ఇప్పుడు నేను మేనేజర్నయ్యాను కదమ్మా. ఇంటికి గెస్ట్‌లు, కస్టమర్లూ వస్తూపోతూ ఉంటారు. అందుకని మీ బెడ్‌రూమ్‌ని డ్రాయింగ్‌రూమ్ చేసేశాను"

"మరి మా యిద్దరి బెడ్‌రూమ్?"

"బెడ్‌రూమా" పకపకా నవ్వసాగాడు మధు. "మీకింకా విడిగా బెడ్‌రూమ్ కావాలా అమ్మా" నవ్వు ఆపి "మేడపై గది ఉందిగా. అందులో సర్దాను మీ మంచం, పరుపూ. ఎటూ మేమిద్దరం పైకి రాము కనుక మీకు కావలసినంత ఏకాంతం" అంటూ మళ్ళీ నవ్వసాగాడు.

వియ్యంకుడూ, వియ్యపురాలు కూడా విరగబడి నవ్వసాగారు.

సుభద్రకు సిగ్గుతో చచ్చిపోయినంత పనయింది. ఓ

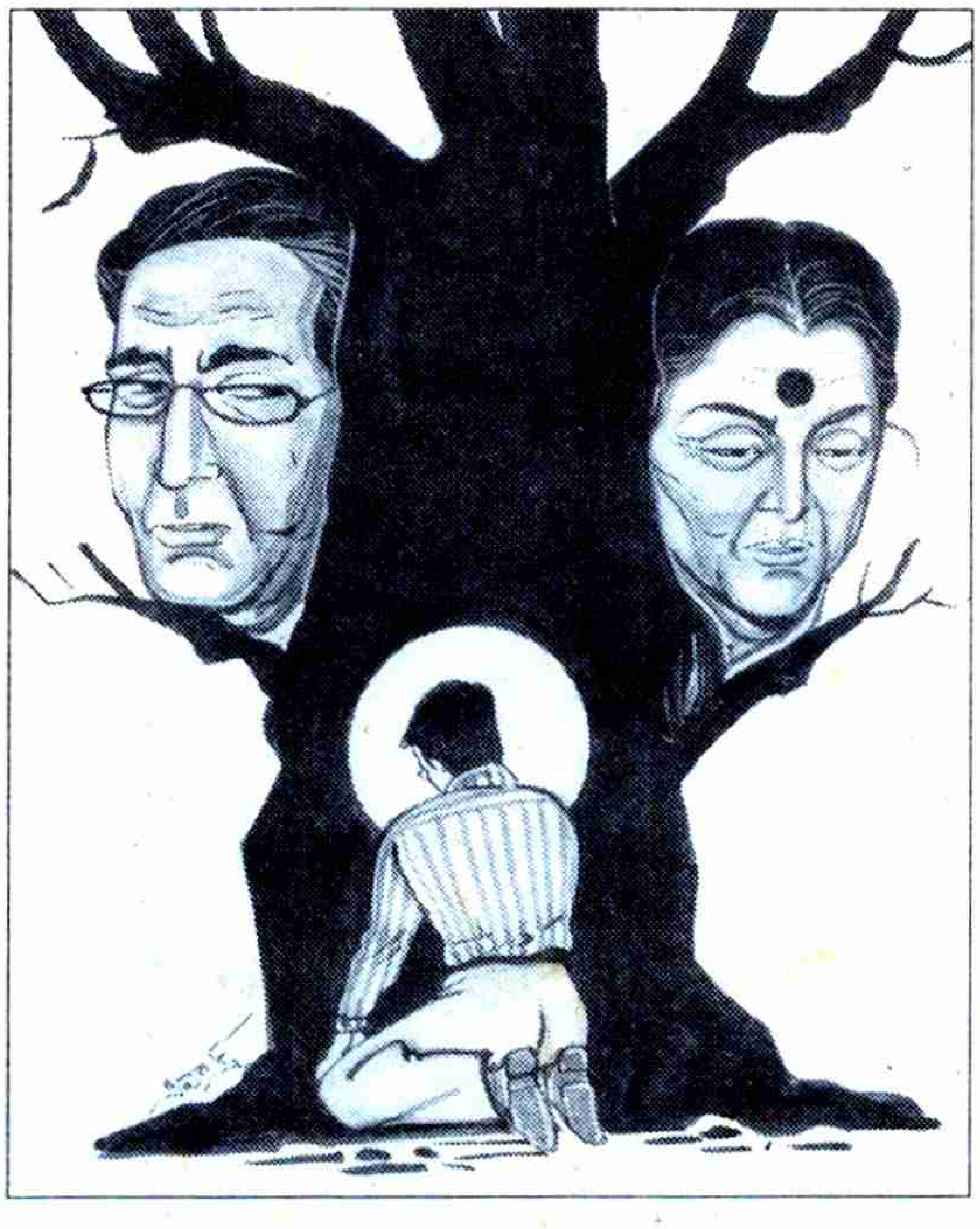

ప్రక్క కొడుకు తమ అనుమతి లేకుండా తమ గది మార్చాడన్న కోపం, మరో ప్రక్క అతని ఎగతాళి ఆమెకు కంటనీరు తెప్పించింది. మేడ ఎక్కి మంచంపై వాలిపోయింది.

★ ★ ★

"కనుగానని కామమున యిలు వెడల నడిపితి
కనిపిస్తే కన్నీళ్ళతో కాళ్ళు కడుగుతా నాన్నా"

"నాన్నా మీరు వేరే యిల్లు చూసుకొంటే బాగుంటుంది"

ముందు ఆశ్చర్యపోయాడు సుబ్రమణ్యం. తర్వాత షాకు నుంచి తేరుకొని- "అలాగే మధూ. కాని మా వల్ల ఏమైనా పొరబాటు జరిగిందా" అని అడిగాడు.

"ఛ ఛ. చెప్పడానికే నాకే సిగ్గుగా వుంది. మరి మీకు సిగ్గు ఎందుకనిపించటం లేదో నాకర్థం కావడం లేదు."

"అంత సిగ్గులేని పని మేమేం చేశామో కాస్త సెలవిస్తారా"

"ఉదయం శ్యామల బట్టలు మార్చుకొంటూంటే గుడ్లప్పగించి చూశారట కదా. తనెంత సిగ్గుతో బాధతో విలవిలలాడుతుందో తెలుసా"

"మధూ ఇక ఆపు. మేము యిల్లు వదలి వెళ్ళిపోవడమే నీ కోరిక అయితే అలాగే వెళ్ళిపోతాము. కాని దయచేసి యిలాంటి అభాండాలేయకు. ఉదయం కూరగాయలు కొని మంచి ఎండలో నడచి యింటికొచ్చాను. ఇంట్లో చీకటికి కళ్ళు అలవాటు కాలేదు వెంటనే. నేరుగా వంటగదికి వెళ్ళి సంచీ క్రింద పెట్టి అక్కడే కుర్చీలో కూర్చున్నాను అలసట వల్ల. తర్వాత చూస్తే శ్యామల చీర మార్చుకొంటూంది. నేను లేచి పైకి వచ్చేశాను. శ్యామల నా కూతురులాంటిది."

"అలా భావిస్తే చాలదు. అలా ప్రవర్తించాలి"

"ఒరేయ్ మధూ. నీవంటూంటావే 'నేను మేనేజరుగా ఏ బ్రాంచిలో చేరినా నాలుగురోజుల్లో ఎవరెటువంటివారో కనుక్కోగలనని. మరి నన్ను ముప్పైఐదు ఏళ్ళుగా ఎరుగుదువే. నేనెలాటి వాడినో నీకు తెలియదా?" కళ్ళనీళ్ళతో ప్రశ్నించాడు సుబ్రమణ్యం.

మధు ఏం జవాబివ్వలేదు.

"సరే. నీవు కోరినట్లే నేనూ, మీ అమ్మా యిల్లు వదలి వెళ్ళిపోతాము. మాకు సమస్యలు పరిష్కరించడమే తెలుసుగాని సృష్టించడం తెలియదు. నాకు రెండు రోజులు గడువివ్వు" అర్థించాడు కొడుకుని.

★ ★ ★

"మారి పోతినమ్మా నా గతి ఎరిగితినమ్మా
నీ మాట దాటనమ్మ ఒకమారు కనరమ్మ
మాతా పిత పాదసేవే మాధవ సేవేయని మరువనమ్మా
నన్ను మన్నించగ రావమ్మా..అమ్మా..అమ్మా"

నిజమే. తన గతేమయిందిప్పుడు. శ్యామల లుకేమియాతో చనిపోయింది. ఆమె వైద్యం కోసం ఆఫీసులో, ఊర్లో ఎన్నో అప్పులు చేశాడు. అయినా ఫలితం లేకపోయింది. తను, రెండేళ్ళ కూతురు మిగిలారు. ఊర్లో అప్పులు మిగిలాయి. ఈ జన్మలో చేసిన పాపాలకు ఫలితం ఈ జన్మలోనే అనుభవించడం జరిగింది. ఇప్పుడు పశ్చాత్తాపపడి ఏం లాభం. భార్య మాటలు విని దేవతల్లాంటి తల్లిదండ్రుల్ని అవమానించాడు. ఇంటి నుంచి వెళ్ళగొట్టాడు. అయితే తనకు యిప్పటికీ ఆశ్చర్యం కలిగించే విషయం ఒకటుంది. తను యింటి నుంచి వెళ్ళిపొమ్మంటే యిది తన కష్టార్జితంతో కట్టుకొన్న యిల్లని, తమతో ఉండటం యిష్టం లేకుంటే నీవే వెళ్ళిపోవాలని తనతో తండ్రి అనకపోవడం. 'పితృదేవోభవ' అంటే అర్థం యిప్పుడు తెలుస్తూంది తనకు.

శ్యామల పోయాక తల్లిదండ్రుల గురించి వాకబు చేశాడు. వాళ్ళు వేరే యింట్లో చేరలేదని, ఊరు వదలి వెళ్ళిపోయారని తెలిసింది.

★ ★ ★

"ఒరేయ్ మధూ నేను రవిని. నేనూ, నా భార్య నిన్నే కాశీకి వచ్చాము. ఇక్కడ మీ అమ్మానాన్నా కనిపించారు. శ్యామల పోయిన విషయం విని చాలా బాధపడ్డారు. వాళ్ళని నేను చూసిన విషయం నీకు చెప్పవద్దని మాట తీసుకొన్నారు. కానీ వాళ్ళ ఆరోగ్యం ఏం బాగా లేదురా. నన్నేం చేయమంటావు"

"అమ్మానాన్నా కనిపించారా?" ఆనందంతో అరచినంత పనిచేసాడు మధు. "రవీ నీవు వాళ్ళతోనే ఉండు. నేను నిన్నెక్కడ కలవాలో చెప్పు. నేను ఫ్లైట్‌లో ఎక్కైనా వచ్చి నిన్ను కలుస్తాను. నా ప్రాణాలిచ్చైనా సరే అమ్మానాన్నల్ని బ్రతికించుకొంటాను. రవీ దయచేసి వాళ్ళని చూస్తుండరా ప్లీజ్."

మధు మనసు ఆనందంతో, ఉద్వేగంతో నిండిపోయింది. తన కన్నీళ్ళతో తల్లిదండ్రుల కాళ్ళు కడగటానికి, వాళ్ళ క్షమాభిక్ష కోరడానికి అతడు బయలుదేరుతున్నాడు.

-సి.ఎన్.చంద్రశేఖర్ (చిత్తూరు)

అంచనా!

''రేపు సెకెండ్ సాటర్ డే. గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్‌లో ఫ్రీ చెకప్ ఆపరేషన్లు చేస్తున్నారట. ముందు

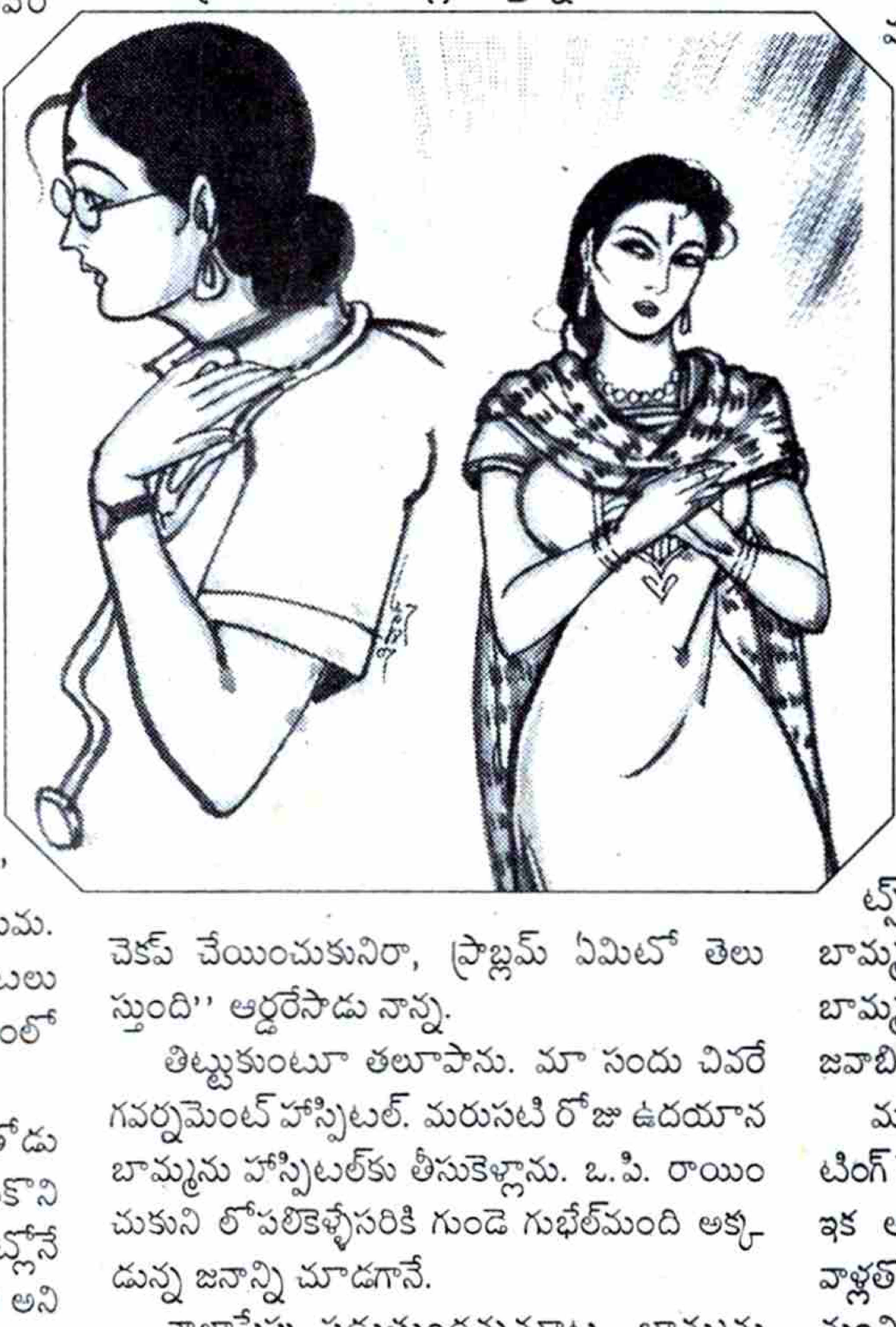

చెకప్ చేయించుకునిరా, ప్రాబ్లమ్ ఏమిటో తెలుస్తుంది'' ఆర్డరేసాడు నాన్న.

తిట్టుకుంటూ తలూపాను. మా సందు చివరే గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్. మరుసటి రోజు ఉదయాన బామ్మను హాస్పిటల్‌కు తీసుకెళ్లాను. ఓ.పి. రాయించుకుని లోపలికెళ్ళేసరికి గుండె గుభేల్‌మంది అక్కడున్న జనాన్ని చూడగానే.

చాలాసేపు పడుతుందన్నమాట. బామ్మను చూసా, అప్పుడే పక్క పేషెంట్లతో మాటలు కలిపేసింది. వాళ్లంతా పల్లెటూరి జనంలా ఉన్నారు. ఆ మాటలు ఆ భాష..ఓహ్ గాడ్. బామ్మవైపు చిరాగ్గా చూసాను. ''వాళ్లతో నీకు మాటలేంటే'' అని కసిరాను.

''ఏదో టైం పాస్ లేవే!''

''నీ మూలంగా చూడు, ఈరోజు నేను ఈ హాస్పిటల్‌లో పడి ఉండాల్సి వచ్చింది. లేకపోతే మా ఫ్రెండ్ వాళ్లింట్లో ఈపాటికి సి.డిలో 'దిల్ వాలే దుల్హనియా లేజాయేంగే' చూస్తూ ఉండేదాన్ని''

''ఆ మాటే మీ నాన్నతో చెప్పకపోయావా?''

''సర్లే..ఆ తర్వాత ఆయన చెప్పే నీతులకు నా తలకాయ పగిలిపోయుండేది!''

కాంపౌండరు దగ్గరకెళ్లాను. ''ఇంకా పదిమంది పేషెంట్స్ ఉన్నారమ్మా!'' అని చెప్పాడతను.

నీరసం వచ్చేసింది. అలా బైటకెళ్ళి అరగంట బజారువైపు చూసి మళ్లీ లోపలికొచ్చా. మళ్లీ వెయిటింగ్. ఇలా వెయిటింగ్ చేసి చేసి పేషెంట్స్ పక్కన వచ్చిన వాళ్లు కూడా పేషెంట్స్ అయిపోతారు. డామ్ ష్యూర్! బామ్మని చూస్తే ఒళ్లు మండింది. చిద్విలాసంగా చూస్తుంది నా వైపు.

''ఈసారి నన్నీ హాస్పిటల్‌కి తీసుకురా, చంపేస్తా!'' అన్నా బామ్మ వైపు చూసి.

''ఎందుకే అంత కోపం? వచ్చేసారి మీ అమ్మను తోడు తెచ్చుకుంటా లే!'' అనంది. నేనేదో అనబోతుంటే బామ్మ పేరు పిలిచారు. 'అమ్మయ్య!' అనుకుని లోపలికెళ్లాం. డాక్టర్ని చూడగానే త్రుళ్లిపడ్డాను. నేను 'నీరసం మొహం!' అని కామెంట్ చేసిన డాక్టర్.

చాలా ఓర్పుగా నేర్పుగా ఎంతమంది పేషెంట్స్‌ని టాకిల్ చేసింది?!

దాదాపు మూడు గంటల నుండి పేషెంట్స్‌ను ఎగ్జామ్ చేసినా అలసట లేని మొహం. బామ్మని థరోగా ఎగ్జామ్ చేసి మెడిసిన్స్ రాసిచ్చింది. బామ్మ అడిగిన చాదస్తపు ప్రశ్నలన్నిటికీ నవ్వుతూ జవాబిచ్చి సాగనంపింది.

మూడు గంటలు నేను ఊరికే కూర్చుని వెయిటింగ్ చేసినందుకే నాకు అలసిపోయినట్టనిపించింది. ఇక ఆ డాక్టరమ్మకెలా ఉండాలి? బామ్మలాంటి వాళ్లతో మాట్లాడి సమాధాన పరిచినందుకే ఆమెకు మంచి ఓర్పని మెచ్చుకోవచ్చు. గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్‌లో మధ్యాహ్నం దాకా పనిచేసి ఈవెనింగ్ ఒక గంట తన భర్త హాస్పిటల్‌లో వర్క్ చేస్తుందట. ఆమెని నీరసం మొహం అని ఎగతాళి చేసినందుకు సిగ్గుపడ్డాను. మొహం చూసి అంచనాలు వేయడం తప్పని తెలుసుకున్నాను. ఇంకెప్పుడూ నేనెవరి గురించి చీప్‌గా మాట్లాడను!

''అమ్మో... ఆవిడెవరే అంత నీరసంగా వాలిపోతూ నడుస్తుంది, ప్రపంచం లోని డల్‌నెస్ అంతా ఆమె మొహంలోనే ఉంది'' అన్నాన్నేను.

''ష్..ఆవిడ ఐ స్పెషలిస్ట్, అంతకుమించి గోల్డ్ మెడలిస్ట్'' నన్ను నెమ్మదిగా మాట్లాడమని వారిస్తూ చిన్నగా అంది సుమ.

''ఓహ్. అంత టాలెంట్ ఆమెలో ఉన్నట్లు నాకు కనపడలేదే!''

''నీకు కనపడకపోతే ఆమెలో టాలెంట్ లేనట్లా?''

''నేను సైకాలజీ చేస్తున్నా తెలుసా, ఎవరి మొహం చూసైనా వారు ఎలాంటి వారో ఇట్టే చెప్పేయగలను!'' కించిత్తు గర్వంగా అన్నాన్నేను.

''ఆహా! అంత గొప్పదానివా నువ్వు?''

''నిజ్జం..నా అంచనాలెప్పుడూ తప్పలేదు. ఇప్పుడు ఈ డాక్టరమ్మ గురించి చెప్పనా..ఏదో చెయ్యాలి కదా అన్నట్లు చేస్తుందీ వృత్తి, సాయంత్రం పూట ఒక్క గంటే కదా ఆమె హాస్పిటల్‌కొచ్చేది, బద్ధకమెక్కువలా ఉంది!''

''నోర్ముయ్. అందరి గురించి బాగా కామెంట్స్ చెయ్యడం అలవాటైంది నీకు!'' మందలించింది సుమ నన్ను.

''సర్లే ఆవిడ గురించి కాకుండా నీ గురించి కామెంట్ చెయ్యనా?'' సరదాగా అన్నాను.

''అక్కర్లా, నా ఓ.పి. నెంబర్ పిలిచారు నేను లోపలికి వెళ్లొస్తాను. నువ్విక్కడే ఉండు!'' నా తల మీద ఓ మొట్టు మొట్టి లోపలికెళ్లింది సుమ.

ఆ ఐ స్పెషలిస్ట్ గురించి నేనన్న మాటలు త్వరలో వెనక్కి తీసుకోబోతున్నానని ఆ క్షణంలో నాకు తెలియదు!

సుమ నా ఫ్రెండ్. తనకు హాస్పిటల్‌కు తోడు రమ్మంటే వెళ్లాను. ప్రెగ్నెన్సీ చెకప్ చేయించుకొని వచ్చేసింది సుమ. ఇంటికెళ్లాం. నాన్న ఇంట్లోనే ఉన్నాడు. 'పరీక్షలకు ప్రిపేర్ అవుతున్నావా లేదా అని ఇప్పుడు సుత్తేస్తాడు. బాప్‌రే ఎలా భరించాలో!' అనుకుంటూ లోపలికెళ్లాను.

నాన్నడిగారు సౌమ్యంగా ''ఎక్కడికెళ్లావ్'' అని. ఆ సౌమ్యం చూసి ధైర్యం వచ్చింది. బాగా తలెత్తి నాన్నకేసి చూడగలిగాను ''సుమకు హాస్పిటల్‌కి తోడెళ్లాను'' అని చెప్పాను.

''నాన్నమ్మకు ఐ చెకప్‌కు తోడు రమ్మంటే రానని చెప్పావుట. మీ అమ్మను వెళ్లమని చెప్పావ్, అమ్మకు తీరికెక్కడిది?''

'ఈ ముసలాళ్లతో వచ్చే చిక్కు ఇదే, నాన్నకప్పుడే నా మీద చాడీలు చెప్పేసింది మహాతల్లి!' అని అనుకుంటూ నాన్నమ్మ వైపు కోపంగా చూసాను.

-కె.లలితారాజ్ (ఒంగోలు)